

SAŽETAK

Uredništvo

Dobra priprema za proslavu pomoćnice kršćana.

Str.1

Formativni put

U školi Marijine svete ravnodušnosti: magnificat, fiat i stabat.

Str.3

Povjerenje, Povjeravanje, Osmijeh

Pismo vrhovnog poglavara Don Ángela Fernández Artimea - *Pučki karakter salezijanske karizme.*

Str. 6

Obuka kandidata za ADMA

5. Blago udruge.

Str.7

6. Organizirajte se za ujedinjenje u Bazilici Valdocco.

Obiteljski dohađaji

- Příprava kongresu Márie Pomocnice z Fatimy 2024.

Str.8

- Japonsko: Zrušenje ADMA.

Str.9

UREDNIŠTVO

DOBRA PRIPREMA ZA PROSLAVU POMOĆNICE KRŠĆANA

Dragi prijatelji ADMA-e,

već smo potpuno uronjeni u **mjesec Marije Pomoćnice kršćana**. Naši domovi i crkve ispunjeni su bojama, pozitivna uzbuđenost vibrira u našim srcima, svi želimo odati počast Isusovoj Majci, koja je **naša Majka**. Aktivira se salezijanska kreativnost koja se očituje kroz pjesme, proslave, procesije, trenutke molitve, razne inicijative - kulturne, formativne i solidarne, kako bismo iskrenošću srca pokazali koliko volimo Gospu don Bosca. Ovih će se dana tisuće ljudi obratiti Mariji kako bi joj zahvalili na primljenim milostima, za usluge primljene po njenom zagovoru; da nastave moliti za tolike potrebe, situacije, ljude koji žive u nedostatku nade, ljubavi; da jednostavnošću srca traže Gospin zagovor.

To je veliko slavlje za cijelu salezijansku obitelj, to je blagdan naše Majke, te zaslužuje biti pripremljen i u našoj intimnosti, a ne samo ukrašen izvana. Don Bosco se nadao da će djeca iz oratorija iskoristiti ovu proslavu kako bi obratila svoj život i duhovno rasla po uzoru na Mariju. Jedno od najučinkovitijih sredstava salezijanske pedagogije je sakrament ispovijedi, koji je don Bosco gorljivo preporučivao tijekom mjeseca svibnja.

Prije 150 godina, upravo u noći 31. svibnja 1873., don Bosco je, nakon molitve, kada je učenicima rekao „**laku noć**“, dao ovu važnu izjavu, rekavši da je to „**rezultat njegovih molitvi**“ i da je „došao od Gospodina“ (san).

„Tijekom devetnice Mariji Pomoćnici, posebice tijekom mjeseca svibnja, na misi i u drugim molitvama uvijek sam se molio Gospodinu i Gospi, da mi daju milost saznanja što je to što šalje puno ljudi u pakao. Sada ne govorim dolazi li ovo od Gospodina ili ne; mogu samo reći da sam gotovo svake noći sanjao da je to nedostatak čvrste odluke u ispovijedi. Pa mi se učinilo da vidim neke mladiće kako izlaze iz crkve i dolaze na ispovijed, a imali su dva roga.

Što je ovo? Rekao sam sebi. -Aha! To proizlazi iz neučinkovitosti odluka donesenih u ispovijedi! I zato mnogi često odlaze na ispovijed, ali se nikada ne mijenjaju, uvijek priznaju iste grijehe. Postoje oni (sada iznosim hipotetske slučajeve, ne koristim ništa iz stvarnih ispovijedi, jer postoji tajnost), postoje oni koji su početkom godine imali slabu ocjenu, a sada i dalje imaju istu slabu ocjenu. Drugi su mrmrljali početkom godine i nastavljaju svoj život u istim nedostacima. Mislio sam da je dobro reći vam ovo, jer je to rezultat siromašnih molitvi; i dolazi od Gospodina.“ O ovom snu nije javno iznosio nikakve dodatne pojedinosti, ali ga je bez sumnje koristio privatno za ohrabrenje i opomenu. A za nas čak i ono malo što je rekao, i oblik u kojem je to rekao, ostaje teško upozorenje da nas često podsjeti na ove mlade ljude.[MB X, 56].

Sam Don Bosco poziva nas da se dobro ispovjedimo tijekom devetnice s čvrstim i odlučnim ciljevima. Znamo da kada pristupamo Bogu pokajničkim srcima i kada su naše dobre namjere pravedne, Gospodinovo oprostjenje ne nedostaje i Njegova milost ispunjava naše duše. Ali u isto vrijeme je bezuspješno ako nije popraćeno djelima milosrđa prema našoj braći i sestrama.

To bi bilo kao da primite sjeme s prekrasnog stabla i ne posadite ga tako da može donijeti obilne plodove i pomoći zadovoljiti glad za ljubavlju i nadom tolikog broja ljudi. Znamo da nam pomirenje daje radost Očeva oprostjenja, obnavlja zajedništvo s bliskim osobama: supružnicima, braćom, djecom, prijateljima, poznanicima, **pomaže nam da budemo „braća“**; i također čisti naše apostolske nakane, uvijek nas stavljajući u službu poslanja. **Ispovijed je**

prilika da dopustimo da nas milosrdni Otac prihvati, da dopustimo da nas prigrli njegova nježna i strpljiva ljubav.

Molimo:

Oče, znamo da nosiš neprocjenjivo blago svoga života u krhkim posudama, obilježenim slabošću i grijehom; daj da čujemo tvoj glas koji nas uvijek poziva na obraćenje i osposobi nas da odgovorimo budnošću, iskrenim kajanjem i bratskim i velikodušnim oprostom.

Pomireni s tobom po Kristovoj mucu, po sakramentu pokore, daj da rastemo u čistoći i svetosti i da zajedno s našim mladima budemo primljeni u tvoj očinski zagrljaj.

Po Isusu Kristu Gospodinu našem.

Pozivamo vas da se u srcu pripremite za blagdan Marije Pomoćnice kršćana svetom ispovijedi. Slušanje poziva našeg oca don Bosca siguran je put prema istinskom unutarnjem rastu i dobroj proslavi ovog blagdana.

Sretan vam svima blagdan Marije Pomoćnice kršćana.

Renato Valera,
Predsjednik ADMA Valdocco.

Alejandro Guevara,
Duhovni animator ADMA Valdocco.

**Marijo,
Pomoćnice
kršćana,
moli za nas.**

FORMATIVNI PUT

U ŠKOLI MARIJINE SVETE RAVNODUŠNOSTI: MAGNIFICAT, FIAT I STABAT

Kada smo trebali pripremiti kalendar tema za formacije u ovoj godini, tri ključne riječi evanđelja činile su se kao najbolji tumač Marije i njene „svete ravnodušnosti“ koju nam sveti Franjo Saleški daje kao nasljedstvo. Nakon što smo ih zauzvrat primili kao dar Ignacija i svete Terezije, tri su glagola koja sažimaju Marijino putovanje kao majke i učenice u evanđelju: **Fiat, Magnificat, Stabat**; to jest, budi volja tvoja, na navještenje, hvalospjev, u Elizabetinoj kući, i njezinu prisutnost pod križem.

Slijed je očigledan jer je ujedno i „kronološki“ prema izvještaju u Evanđeljima.

Dogodilo se, međutim, da nas je tijekom seminara nešto potaknulo da promijenimo redoslijed, pojavilo se novo svjetlo, koje možda daje još veću važnost onome što nam Franjo Saleški savjetuje kao zreli stav života vjere, izvan formulacije koje koristi, a koje više nisu lako razumljive zbog značenja koje se danas uobičajeno pridaje pojmu „postojanost“.

Počnimo s novim slijedom marijanskih glagola za izvrsnost:

1. **Magnificat** - Veličanje
2. **Fiat** - Povjerenje
3. **Stabat** – Postojanost/Ustrajnost

Zašto početi s **Magnificat - Veličanjem**?

Kaže se da svi psalmi završavaju slavom, čak i oni u kojima je vapaj boli i prošnje najintenzivniji i ponekad šokantan – određene stihove se ne bismo usudili izgovoriti da ih Biblija ne stavi na naše usne. Bez SLAVE, međutim, ne bi bilo ni psalama. Ne bi bilo nijedne napisane stranice svetog pisma.

Polaziti od Magnificat znači **imati od početka taj obzor dobra, blagoslova**, a to je vizija života koju Marija ne izmišlja u Ain Karimu, u Elizabetinoj kući, ali koja je uvijek bila njezin dah, dah zajednički cijelom Svetom pismu čiji je Veličanje savršen odjek.

Kada naučimo usvojiti **PERCEPCIJU života**, u svim oblicima, koja je obasjana zahvalnošću za prisutnost Boga koji stvara, održava, spašava, dovodi do ispunjenja, podiže ponizne, sjeća se svog obećanja... mijenja se tempo i pravac naših koraka.

Ako pogledamo Isusovu molitvu, uzor svake molitve, na njegov prisni odnos s Ocem u Duhu, hvalospjev, blagoslov, njegovo veličanje izbija čak i na neukrotiv način, uzrokujući da se raduje „u Duhu Svetom“: „*U taj isti čas uskliknu Isus u Duhu Svetom: 'Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima. Da, Oče! Tako se tebi svidjelo.'*“ (Lk 10, 21). Njegovo Veličanje doseže svoj vrhunac u zahvalnosti – euharistiji (!) prije njegove muke. Ono što prevladava kako se bliži najtragičniji čas je zahvaljivanje.

Iz te **PERCEPCIJE stvarnosti** izvire potpuno i bezuvjetno predanje ljubavi koje se nastavlja ostvarivati i danas, kakvo je od početka i bit će do svršetka svijeta.

Nije to pohvala s jedne strane, možda nedjeljom u crkvi, kada kao ritual moramo ustati za Slavu, Aleluju i Hosana, a zatim dolina suza s druge strane, gdje molimo za milosti da nosimo se s hrpom problema koji nas muče i koji kao da nemaju nikakve veze s onim što se slavi u crkvi.

Sve dok je naš način poimanja stvarnosti podijeljen, a Bog i evanđelje njegova Kraljevstva ostaju dobro izolirani unutar zidova crkve, kao da su laboratorij zaštićen od kontaminacije (iznutra i izvana), Marijin oslobađajući put ne uspijeva nam osigurati niti da krenemo.

Trenirati se iz dana u dan **VELIČATI ili još bolje, pokušati PERCIPIRATI svoj dan svake večeri tim očima**, jer je Magnificat evanđelje, radosna vijest - to je ono što nam pripravlja put.

U Mariji se doista očituje jamstvo da je Veličanje pravi pogled ne samo u dane uspjeha, jer je za života podnijela teške uspone i prepreke. Pa ipak, njezino Veličanje ostaje toliko vjerno da postoji **ZAUVIJEK**:

Marija je uznesena na nebo, uskrsnula sa svojim sinom, kraljicom, majkom i sestrom i poput njih tjelesno je obećanje našeg bića stvorenog za tu istu uskrsnu slavu koju već živimo. **Njezino je Veličam ono koje ispunjava cijeli svemir i sve živote, počevši od onih mučenika koji su dokazali da su križ i slava nerazdvojni.**

U srpnju 2022. godine na naše ekrane počele su stizati slike Jamesa Webba, najmoćnijeg teleskopa ikad, koji nam sa svog položaja koji je 3 puta veći od udaljenosti Zemlje i Mjeseca omogućuje OPAŽANJE svemira s kvalitetom slike koja nikada prije nije viđena. Pitanja odakle dolazimo i kamo idemo također su se vratila kako bi ih se iznova percipiralo.

Ovo nije vrijeme za odgovore na bezbroj pitanja: ali dobro je podići pogled i shvatiti da je naš život, čak i bez gnjavaže astrofizikom, rezultat, evolucijsko ispunjenje, slobodan u vremenu i prostoru, bez koje niti jedan trenutak mog bića ne bi bio moguć. Razmislimo samo o nizu generacija prije i poslije našeg rođenja.

Veličanje je jedina razumna perspektiva, čak i za one koji nisu vjernici. Pouzdamo li se izvoru na kojem se temelji sva naša vjera - Uskrs, ono što je pred nama, "ono za što smo stvoreni", ispunjenje našeg putovanja, ima širinu, visinu, dubinu kao galaksije koje nam James Webb pokazuje. Sjetimo se da stvarno težimo manje od zrnca prašine na vagi. Ovaj svemir je vremeplov. Mi smo zauvijek. Stvoreni smo živjeti kao njegova djeca, živjeti kao Bog, s našim tijelima – vjerujemo u uskrsnuće tijela - u punini života kojoj nužno treba vječnost upravo da se razvije do kraja.

Što kažete? Vrijedi li svako jutro započinjati s Magnificat – Veličanjem i svake večeri ga potvrđivati, izražavati, ispovijedati svim srcem, umom i snagom?

Shvatite to ozbiljno i pokušajte. Napravimo ovu vježbu nekoliko mjeseci, a zatim odlučimo isplati li se ovako nastaviti ... zauvijek, **AMEN.**

AMEN je hebrejski ekvivalent latinskog FIAT (povjerenja), ili su barem vrlo srodne riječi.

Židovi iz svetih spisa bili su narod pastira zemljoradnika, s relativno siromašnim rječnikom -

osobito u usporedbi s grčkim rječnikom - ali bili su puni vitalnosti, sačinjeni od konkretnih referenci: riječi koje se gotovo dodiruju čak i prije nego što ih se izgovori. Amen se odnosi na klin šatora nomadskih pastira (Abraham!): kada je klin čvrsto postavljen na čvrsto tlo, stabilan je poput stijene (sjetite se Isusove usporedbe o kući na stijeni) to je amen: **mogu biti siguran u to; vjerujem ti; sigurno drži; ne nosi me ni oluja ni pješčana oluja.**

Marija nosi to povjerenje (Fiat) u sebi. Vjerujemo da ako smo u Božjim rukama, nema sigurnijeg mjesta na koje bi se mogli smjestiti, i vjerujemo da je ono što ima u svom srcu i umu bolje od bilo čega drugog, bolje od onoga što sami zamišljamo.

Dobar stručnjak za Amen bio je Pavao, koji se od trenutka kada je na putu za Damask rekao snažan i potpuni „DA“ Isusu, Marijinom sinu („živjeti, to je Krist“ Fil 1:21) počeo suočavati s kontinuiranim nizom opasnosti i nevolja. U određenom trenutku on također sastavlja popis (vidi 2 Kor 11:16-33).

Pa ipak, on je taj koji nas uvjerava, nakon svega što je prošao, da će i dalje trpjeti do te mjere da će i položiti život. „Znamo pak da Bog u svemu na dobro surađuje s onima koji ga ljube, s onima koji su odlukom njegovom pozvani.“ (Rim 8,28).

FIAT/AMEN nije ekvivalent ispunjavanju neke zapovijedi, davanju malo milostinje i zatim nastavljanju našim putem, istovremeno jasno razlučujući što se događa unutar crkve i brzom ritmu života izvana.

Zbog toga samo duboki udah kao Magnificat otvara put prema odnosu povjerenja koji nas tjera da prigrlimo (a ne podnosimo ili se bojimo) s punim pristajanjem na one mogućnosti koje nam svakodnevnica nudi da živimo sve više i više kao sinovi i kćeri Božje. Što je drugo njegova volja nego ovo? Što su put, istina i život za nas, već nam je dano u njegovom Sinu, koji je živ i prisutan uz nas baš kao što je bio za dva Isusova učenika u Emausu. „*Ali mi to ne vidimo!*“ Kada je njihov 'Amen' bio najbrži i najpreobražujući? Kad su ga vidjeli ne prepoznavši ga, ili kad ga više nisu vidjeli, ali su ga prepoznali u lomljenju kruha? Jesu li potrčali u Jeruzalem, okrenuvši se iz smjera kojim su prije išli? „*Ja kročim putem zapovijedi tvojih jer si mi prosvijetlio srce.*“ (Ps. 118, 32).

Ako ne dopustimo da nam se prvo srce otvori (veličanjem) vrlo je teško naći pravi put, a još je teže započeti pravu utrku...

Marija je bila sjajna sportašica. Evanđelje opisuje njena duga putovanja, pretežito u prilično izazovnim i teškim situacijama kao primjerice od Nazareta do Betlehema, pred sami kraj trudnoće. Ili putovanje sa novorođenčecom i Josipom sa izbjeglicama u Egiptu. A onda Jeruzalem... U tjeskobi traženja izgubljenog sina priprema se za još jedan svoj mnogo bolniji gubitak. I ovdje nalazimo **STABAT – tj. Ustrajnost**.

STABAT MATER (Majka Marija koja stoji uz križ) ostavila je tako dubok trag u umjetnosti i pučkoj pobožnosti da nije nužno znati latinski **da bi prepoznali našim očima Mariju u podnožju križa**.

Je li onda ovo bila ciljna crta, gdje se presijeca vrpca pobjede, za onu koja je bolje od ikoga znala „*trčati putem Njegovih zapovijedi*“?

Čini se da STABAT (ustrajnost/postojanost) u korijenu gasi svaki glas veličanja (Magnificat) i da povjerenje (Fiat) privlači „*tamu po svojoj zemlji*“ o kojoj nam govore evanđelja muke, onim vapajem koji se provlači kroz povijest i koji nas uvijek zabrinjava: „*Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?*“

Ipak, upravo tamo Sin i Majka dovode do kraja ne samo cijelo putovanje koje ih je dovelo do tog brda u obliku lubanje izvan Jeruzalema (to je aramejsko značenje Golgote), već i cijelu povijest ovog svemira (uključujući Jamesa Webba), svakog života. **SVE JE DOVRŠENO znači da razlog zašto sve postoji leži u potpunosti u spasenju svakog života, zajamčenom vječnom ljubavlju Oca, Sina i Duha (ZAJEDNO! UVIJEK!) koje ne staje pred našim odbijanjem i koji je sposobno odgojiti, uskrsnuti bilo koju vrstu boli, nepravde, tragedije, smrti, križa.**

Križ se ne može objasniti i ne može razumjeti: on je USTRAJNOST (STABAT)! Možemo ga samo prihvatiti i prepustiti se tome da nas nosi i transformira u uskrsnuće.

Ne postoji trenutak koji je obilježio i promijenio povijest više od Isusa Nazarećanina razapetog izvan jeruzalemskih zidina u petak 7. travnja 30. godine, pod Tiberijem (ovo se čini najvjerojatnijim datumom, prema povjesničarima).

Nema više transformirajućeg događaja.

I nema plodonosnijeg časa u Marijinom životu. Tu ona postaje majka svih nas: porođajna bol dovoljno je velika za takvo bezgranično majčinstvo. Michelangelo je to dobro razumio kada je isklešao interpretaciju Marije s Isusom koja se naziva Pietà (suosjećanje), koja je spremna nositi svog sina koji je tamo rođen i koji je svatko od nas.

Ustrajnost nije anti-veličanje ili povjerenje nametnuto odozgo koje je apsurdno.

Do USTRAJNOSTI dolazimo samo ako iz dana u dan dopustimo da se naša srca otvaraju uz VELIČANJE i POVJERENJE koje nas potiče da govorimo srcem, a ne usnama.

I tako dolazimo i do „**svete postojanosti**“ koju je Franjo Saleški naučio živjeti, nadahnut velikim ljudima prije njega poput Ignacija i Terezije, ali prije svega zahvaljujući praktičnim vježbama koje je činio kako bi sve više otvarao svoje srce i gledao svoj život kao dar sebe Bogu i svojoj braći i sestrama, suočavajući se sa siromaštvom svake vrste i grubim, pa čak i nasilnim neprijateljstvom, čineći sve ovo kao podlogu za dobročinstvo i krotkost.

Postojanost/ustrajnost za njega znači prihvaćanje svega što nam nudi novi dan, bez želje da pod svaku cijenu budemo ti koji usmjeravaju i kontroliraju svaki detalj. Iza toga stoji dokazano i neokaljeno pouzdanje u Božju providnu ljubav. Franjo, kao i Pavao, dobro zna da „**sve surađuje na dobro**“, ako je samo ljubav ono što tražimo i žarko živimo. Sve postaje prilika za još jedan korak u toj jednoj investiciji koja ostaje zauvijek: „*milosrđu nikad kraja*“ (1 Kor 13,8). Ova vrsta otvorenosti srca postaje „sveta postojanost“, toliko otvorena za dobro da ništa i iznad svega nitko ne postaje ravnodušan ili premalen da ne ljubi kao što On ljubi nas.

Magnificat, fiat, stabat: postoji put svakodnevne svetosti koji je dovoljan kao pokazatelj puta odavde do našeg posljednjeg daha. To nas ne plaši jer prva će se za to pobrinuti Pomoćnica kršćana. U tome nam doista pomaže da postanemo kršćani, da postanemo njezini sinovi.

Za osobnu molitvu i meditaciju

- 1) Je li moja perspektiva dana usmjerena na probleme, prigovaranje ili vidim Božju prisutnost u situacijama i ljudima koje susrećem zahvaljujući mu?
- 2) Vjerujem li Gospodinu, znajući da u Njegovim rukama nema sigurnijeg mjesta na koje bih se mogao smjestiti, i da je ono što On ima u mom srcu i umu za mene bolje od bilo čega drugog, počevši od onoga što bih mogao sam stvoriti?
- 3) Trudim li se veselo pozdraviti sve što mi novi dan nudi, i da pod svaku cijenu ne želim usmjeravati i kontrolirati svaki detalj?

Mjesečna obveza

Započnite svako jutro veličanjem i potvrdite ga, izrazite, ispovijedajte ga svim srcem, svim umom i svom snagom svake večeri.

POVJERENJE, POVJERAVANJE, OSMIJEH

PISMO VRHOVNOG POGLAVARA DON ÁNGELA FERNÁNDEZA ARTIMEA PUČKI KARAKTER SALEZIJANSKE KARIZME

Salezijanska karizma i rad često su povezani sa svijetom mladih. Međutim, važno je zajedno s ovim temeljnim aspektom prepoznati pučku dimenziju karizme, koju je don Bosco izrazio kroz osnivanje ADMA-e, koju je promicao za obranu i rast vjere u kršćanskom narodu.

U Povelji karizmatiskog indentiteta Salezijanske obitelji čitamo:

„Prosvijetljen odozgo, don Bosco je također bio zainteresiran za odrasle, sa sklonošću najskromnijim i siromašnijim, za radničku klasu, urbanu nižu klasu, imigrante, marginalizirane, za sve one kojima je bila najpotrebnija materijalna i duhovna pomoć. Vjerne don Boscovom smjerenju, Salezijanske obiteljske skupine dijele ovaj preferencijalni izbor. Udruga Marije Pomoćnice u svoja je nova Pravila uključila salezijanski apostolat posebno usmjeren na radničku klasu“.

Zapravo, zalaganje don Boscove obitelji upućeno je običnim ljudima, podupirući ih u nastojanju ljudskog promicanja i rasta u vjeri, ističući i promičući ljudske i evanđeoske vrijednosti čiji je nositelj, poput smisla života, nade u bolju budućnost, ostvarivanja solidarnosti.

Don Bosco je cijenio pučku religioznost kroz proces odgoja u vjeri za narod. U tom se pogledu sveti Pavao VI. izražava u apostolskoj pobudnici Evangelii nuntiandi: *„Pučka religioznost (...) ako je dobro orijentirana, osobito kroz pedagogiju evangelizacije, bogata je vrijednostima.“* Posebno ističe značenje Providnosti, s Božjom ljubavlju i stalnom prisutnošću, pozivajući nas da razvijemo kreposti strpljenja, krotkosti i otvorenosti prema drugima.

Papa Franjo je više puta podsjetio da je pučka dimenzija pravi oblik evangelizacije, koji se mora promicati i cijeniti. *„Bilo bi pogrešno vjerovati da oni koji idu na hodočašće žive duhovnost koja nije osobna nego ‘masovna’. U stvarnosti, hodočasnik sa sobom donosi vlastitu povijest, vlastitu vjeru, svjetla i sjene vlastitog života. Svatko u svom srcu nosi posebnu želju i posebnu molitvu. Oni koji uđu u svetište odmah osjećaju da su kod kuće, dobrodošli, shvaćeni i podržani“.*

U tom kontekstu obnovimo pobožnost Mariji Pomoćnici kršćana u našoj Salezijanskoj obitelji, kao što je to želio don Bosco.

Andrea i Maria Adele Damiani

OBUKA KANDIDATA ZA ADMA

5. BLAGO UDRUGE

Peto i šesto poglavlje tečaja formacije koje je predložila ADMA Primaria iz Torina, Valdocco odnosi se na sudjelovanje u duhovnim dobrima Udruge i opće organizacije ADMA-e širom svijeta.

5. Blago udruge

U prethodnoj fazi ovog procesa obrađena je tema osobnog angažmana onih koji se pridružuju Udruzi. U ovoj novoj fazi vidjet ćemo da su, kao i uvijek kada pokušavamo vršiti Božju volju, darovi koje primamo mnogo veći od našeg doprinosa. Naime, suradnici sudjeluju, čvrstom Don Boscovom željom, u duhovnom blagu ADMA-e i cijele Salezijanske obitelji! Ta duhovna blaga čine osobito oprost i plodovi štovanja i molitava koje se čine u bazilici Marije Pomoćnice kršćana u Torinu i u crkvama u kojima je Udruga podignuta.

Papa Franjo pomaže nam razumjeti značenje oprosta koje nam daje Crkva, objašnjavajući nam da:

„U sakramentu pomirenja Bog oprašta grijeh, koji su doista izbrisani; Ipak, negativan trag koji su grijesi ostavili u našem ponašanju i mislima ostaje. Božje milosrđe je, međutim, jače čak i od ovoga. To postaje oprost Oca koji, preko Zaručnice Kristove, dopire do grešnika i oslobađa ga od svakih ostataka posljedica grijeha, omogućujući mu da djeluje s ljubavlju, da raste u ljubavi, a ne da se vrati u grijeh. (...)

Majka Crkva je sposobna svojom molitvom i svojim životom suočiti slabost jednih svetošću drugih. Stoga živjeti oprost znači približiti se milosrđu Očevu sa sigurnošću da se njegovo oprostjenje proteže na cijeli život vjernika. Oprost je doživljavanje svetosti Crkve koja sudjeluje u svim dobrobitima Kristova otkupljenja, tako da se oprost proteže do krajnjih posljedica do kojih seže Božja ljubav“.

Da bi se zadobio oprost, osim stanja milosti, potrebno je da vjernik:

- 1) ima **unutarnje raspoloženje** potpune odvojenosti od grijeha, čak i ako je samo laki;
- 2) **sakramentalno ispovijedi** svoje grijeh;
- 3) **primi** Presvetu Euharistiju;

- 4) **moli** po nakanama Svetog Oca pape;
- 5) **obnovi**, barem privatno, ali eksplicitno, obećanje da će se vjerno pridržavati Pravilnika Udruge.

Tu su i mnoge molitve i dobra djela s priloženim djelomičnim oprostima. Među njima su dvije koje je Don Bosco preporučio u Pravilima ADMA-e:

1. *Neka je hvaljen i slavljen Isus u Presvetom Oltarskom Sakramentu.*
2. *Marijo, Pomoćnice kršćana, moli za nas.*

Lijepo je znati i doživjeti da je hod vjere i milosti svakog od njih u korist svih članova Udruge i da su uzajamna molitva i zagovor Pomoćnice kršćana izvor milosti.

6. Organizirajte se za ujedinjenje u Bazilici Valdocco

Organizacija je instrument u službi pojedinaca i skupina i stoga se ne smije gušiti, već promicati, podržavati i uređivati bratske odnose i apostolsko zalaganje članova. Prema salezijanskom duhu, nekoliko jasnih, jednostavnih i zajedničkih pravila dovoljno je da nam pomognu hodati, daju kontinuitet i uredi dobro koje već postoji i koje se čini, gledajući više na život i iskustvo nego na formulacije ili pravne brige.

Na svjetskoj razini ADMA se sastoji od lokalnih skupina, od kojih svaka živi u bliskom zajedništvu sa svetištem Marije Pomoćnice u Torinu-Valdoccu i s Udrugom koju je ovdje osnovao Don Bosco, a koja nosi ime ADMA Primaria.

Za kanonsku uspostavu lokalnih ADMA-i odgovoran je i obavlja ga provincijal SDB-a za sve SDB i FMA redove, putem Uredbe o podizanju. Za sve ostale ADMA-e, kako biskupijske tako i drugih redovničkih redova, te drugih skupina Salezijanske obitelji, podiže ih provincijal SDB, nadležan za područje, uz pismenu suglasnost dijecezanskog biskupa.

Tipičan element ADMA-e je, odmah nakon podizanja lokalne grupe, zahtjev za pridruživanje Primarnoj ADMA-i Torino-Valdocca. Ovaj čin izražava ne samo pravnu činjenicu, već prije svega duhovnu vezu zajedništva s kolijevkom Udruge i istovremeno konkretnu vezu sa svim skupinama Udruge raštrkane po cijelom svijetu. Veza jedinstva konstitutivna je za svaku grupu lokalno: ulaskom u ADMA Primaria Udrugu u svetištu Marije Pomoćnice u Torinu-Valdocca očituje se punopravno članstvo u Udruzi i mogu se uživati duhovne prednosti jer su s njom povezane i s tim da ovise o Vrhovnom Poglavaru salezijanske kongregacije.

Svaka lokalna ADMA pozvana je brinuti, živjeti i svjedočiti blisku duhovnu vezu sa svetištem Marije Pomoćnice. Zbog temeljne karizme, zapravo, postoji izvorna, konstitutivna veza između ADMA-e i svetišta Marije Pomoćnice, središta zajedništva i izvora milosti. ADMA Primaria je na poseban način pozvana brinuti se i učiniti vidljivim tu duhovnu i povijesnu vezu Udruge sa svetištem Marije

Pomoćnice. Također će predložiti sva ona sredstva koja olakšavaju zajedništvo s lokalnim skupinama, kroz kontakte, posjete, različite oblike komunikacije i informiranja, konkretne geste solidarnosti. **Važno je i od vitalnog značaja održavati i njegovati taj odnos od strane svake lokalne skupine i provincijskih i nacionalnih koordinacijskih tijela.**

Snagom posebne veze koja je povezuje sa svetištem, ADMA je jedina skupina Salezijanske obitelji koja ima svoje sjedište u Torinu. Tradicionalno, predsjednik i duhovni animator ADMA-e Primaria ujedno je i predsjednik cijele Udruge, sa sljedećim dužnostima:

- **službeno zastupanje** Udruge i na razini Crkve i Salezijanske obitelji;
- **promicanje međunarodnih kongresa** Marije Pomoćnice;
- **sudjelovanje**, na zahtjev i poziv, na provincijskim i nacionalnim kongresima i vijećima.

Gian Luca i Mariangela Spesso

OBITELJSKI DOHAĐAJI

Svjetski čelnici ADMA-e u Portugalu će pratiti pripremu Kongresa Marije Pomoćnice u Fatimi 2024. godine

Lisabon, Portugal - ožujak 2023. Skupina svjetskih vođa Udruge Marije Pomoćnice (ADMA) sastala se s članovima tima zaduženog za pripremu Međunarodnog kongresa Marije Pomoćnice koji će se održati u Fatimi 2024. godine. Od 24. do 26. ožujka skupina čelnika ADMA-e i ADMA-e Primaria iz Valdocca (Torino) posjetila je Portugal s ciljem **pripreme Kongresa i upoznavanja mjesta Fatime gdje će se Kongres održati.** Don Alejandro Guevara, svjetski duhovni animator ADMA-e, s. Lucrecia Uribe, svjetska delegatkinja FMA-a i članovi ADMA-e Primaria iz Valdocca – Renato Valera, Giovanni Scavino, Barbara Mario, Barbara Rosa Clot, Elisabetta Seno i Francesca Cederle – okupili su se u

Lisabonu u sjedištu Salezijanske provincije Portugala (POR).

Na kraju susreta don Guevara je zahvalio na podršci i na prilici da upozna provincijala o. Joséa Aníbala Mendonçu, provincijalnog vikara o. João Chavesa i o. Antónija Marcelina iz tima koji priprema kongres. **“Ovo su dani bratstva, pripreme, spoznaje, praćeni u svakom trenutku Marijinom rukom. Vjerujem da smo na pravom putu da pripremimo lijepo iskustvo vjere, molitve i susreta za sve članove Salezijanske obitelji”**, rekao je. Međunarodni kongres Marije Pomoćnice, marijanski događaj koji se održava svake četiri godine, na kojem će sudjelovati i Vrhovni poglavar, održat će se **od 29. kolovoza do 1. rujna 2024. u Fatimi.** Odabrani naslov za ovaj događaj bit će **“Dat ću ti Učiteljicu”**, u spomen na don Boscov san s devet godina, čija će se 200. obljetnica slaviti 2024. godine.

Japan - Više od stotinu sudionika na ADMA seminaru

Tokio, Japan - ožujak 2023. - 31. ožujka u Tokiju je održan duhovni seminar na kojem je sudjelovalo više od 100 ljudi, uključujući članove Udruge Marije Pomoćnice (ADMA) i sudionike inicijative „Krunica na Zoomu“. Potonji je tijekom pandemije osmislio fra Angel Yamanouchi, duhovni animator ADMA-e u Japanu, a u njemu sudjeluju ljudi različitih nacionalnosti koji mole krunicu na pet jezika: japanskom, portugalskom, španjolskom, korejskom i engleskom.

Obnova je bila usredotočena na evanđeoski lik Bartimeja, slijepog prosjaka koji je, odbacujući svoj plašt, prišao Isusu i ozdravio, postavši njegov učenik. Stoga je svaki sudionik bio pozvan zapisati što sada mora baciti kako bi slijedio Isusa u svom životu. U popodnevnom dijelu meditacije bilo je svjedočanstvo brazilskog gospodina koji je ispričao kako je iz života frustriranog ovisnošću o kockanju prešao na život služenja. ***Sinodalno dijeljenje grupa pomoglo je sudionicima da se suoče sa svojim izazovima i žive svoj život s obnovljenom nadom.*** Nakon seminara mnogi su ljudi poželjeli pridružiti se ADMA-i.

MOLIMO SVE DA NAM POŠALJU ČLANAK, FOTOGRAFIJU SA FORMACIJSKOG SUSRETA, KOMENTAR 24. MARIJINE POMOĆNICE, ODRŽANE VOLONTERSKE AKTIVNOSTI. Članak (.doc format, max. 1200 znakova bez razmaka) i maksimalno 2 fotografije (digitalni format .jpg i širine minimalno 1000 px) s naslovom i/ili kratkim opisom potrebno je poslati na adma@admadonbosco.org. U predmetu e-maila "Obiteljski događaji" iu tekstu potrebno je navesti podatke o autoru (ime, prezime, mjesto snimanja, Adma pripadnost, grad, država). Slanjem automatski ovlašćujete Admu za obradu, objavu, čak i djelomičnu, te objavu članka i fotografija u bilo kojem obliku. Slike mogu biti objavljene na web stranici www.admadonbosco.org, i/ili drugim Adma web stranicama zajedno s opisom prema odluci urednika.